

Sygn. akt III AUa 318/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	Jolanta Hawryszko Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 listopada 2020 r. w S.

sprawy K. H.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o podleganie ustawodawstwu polskiemu

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt VI U 2331/19

1. oddala apelację,

2. zasądza od ubezpieczonej K. H. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym.

Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk	Barbara Białecka	Jolanta Hawryszko
----------------------------------	------------------	-------------------

Sygn. akt III AUa 318/20

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją nr (...) z dnia 23 września 2019 roku stwierdził, że w okresie od 1 kwietnia 2011 roku K. H. z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczenia społecznego. Organ rentowy wskazał, że od 27 sierpnia 2001 roku ubezpieczona prowadzi na terenie Polski, w S., pozarolniczą działalność gospodarczą zarejestrowaną jako (...). Z tego tytułu zgłosiła się do ubezpieczeń od 27 sierpnia 2001 roku do 30 czerwca 2010 roku. W okresie od 1 lipca 2010 roku do 31 marca 2011 roku

organ rentowy ustalił dla ubezpieczonej ustawodawstwo niemieckie, z uwagi na wykonywanie w tym okresie pracy na terenie Niemiec. Dalej organ wskazał, że oprócz prowadzenia działalności gospodarczej, odwołująca od 5 września 2011 roku jest zgłoszona do ubezpieczeń jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia w firmie (...) w S., gdzie średni czas tej pracy to 3 godziny w miesiącu. Jednocześnie od 1 kwietnia 2011 roku odwołująca była zatrudniona na terenie Wielkiej Brytanii przez brytyjskiego pracodawcę (...) (...), (...), jednak z jej oświadczenia wynika, że świadczyła pracę zdalnie, za pośrednictwem komunikatorów, w wymiarze nie więcej niż 10 godzin tygodniowo. Jednocześnie poinformowała, że w Anglii nigdy nie była. W 2014 roku ubezpieczona wykupiła (...) w Wielkiej Brytanii, której jest jedynym udziałowcem, jedynym członkiem zarządu i ma umowę o pracę, a z jej oświadczenia wynika że wykonuje pracę zdalnie z Polski. Organ rentowy wskazał, że z informacji uzyskanych w trakcie przeprowadzonej kontroli wynika, że zarówno na rzecz brytyjskiego pracodawcy (...) i pracę wykonywaną w ramach działalności (...) zarejestrowanej w Wielkiej Brytanii, w rzeczywistości odwołująca wykonuje na terenie Polski. W związku z tym nie jest osobą aktywną zawodowo na terenie dwóch państw członkowskich i w konsekwencji podlega ustawodawstwu polskiemu.

Z powyższą decyzją nie zgodziła się ubezpieczona K. H., która w odwołaniu z dnia 14 października 2019 roku wniosła o jej zmianę i stwierdzenie, że od 1 kwietnia 2019 roku nie podlega ustawodawstwu polskiemu, a właściwym ustawodawstwem jest ustawodawstwo brytyjskie. Zdaniem ubezpieczonej organ rentowy błędnie przyjął, że prowadziła ona aktywność zawodową tylko w jednym państwie członkowskim, tj. w Polsce. Tymczasem odwołująca przedstawiła dowody na wykonywanie pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii. Wskazała również, że organ rentowy nie określił górnej granicy podlegania ustawodawstwu polskiemu. Nadto ubezpieczona przyznała, że nie posiada zaświadczenia A1 wydanego przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową (tj. (...)), jednak posiadanie takiego dokumentu nie jest możliwe w sytuacji zwyczajowej odmowy wydawania takiego dokumentu przez (...). To, że nie posiada ona takiego zaświadczenia, nie świadczy jej zdaniem o tym, że nie pracowała na terenie Wielkiej Brytanii.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, z argumentacją jak w zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 29 czerwca 2020 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie (pkt I) oraz zasądził od ubezpieczonej K. H. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych oraz treści przepisów art. 11 ust. 1, 2 a – e, art. 13 ust. 1, 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2004.166.1 - dalej jako rozporządzenie podstawowe) oraz art. 16 ust. 1-4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 2009, nr 284, poz. 1 - dalej jako rozporządzenie wykonawcze), Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołanie K. H. nie zasługiwało na uwzględnienie. Wyjaśnił, że tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

Instytucja miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego w innym państwie, może powziąć wątpliwości co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa. Wątpliwości tych instytucja miejsca zamieszkania wnioskodawcy nie może sama rozstrzygać, lecz musi dostosować się do trybu rozwiązywania sporów co do ustalenia ustawodawstwa właściwego wskazanego w szczególności o art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia nr 987/2009,

które nakazują zwrócić się - w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności - do instytucji innego państwa członkowskiego.

Sąd I instancji przyjął, że pracę na rzecz brytyjskich pracodawców ubezpieczona w rzeczywistości wykonywała i wykonuje na terytorium Polski. Wskazał, że Brytyjska Instytucja – do której Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wystosował pismo z dnia 17 maja 2019 roku w którym ustalił, że od 1 kwietnia 2011 roku K. H. tymczasowo podlega polskiemu ustawodawstwu na podstawie art. 11 ust. 3 lit. a Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego - nie sprzeciwiła się tymczasowemu ustaleniu ustawodawstwa polskiego w określonym terminie, nie zajęła też odmiennego stanowiska. Nadto ubezpieczona nie dysponuje poświadczeniem podlegania ustawodawstwu brytyjskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, wydanym na formularzu E101/A1 przez instytucję brytyjską. Wnioskodawczyni do chwili wyrokowania nie przedłożyła również – mimo twierdzeń w tym zakresie - dowodu, że wystąpiła do brytyjskiej instytucji z wnioskiem o uzyskanie stosownego zaświadczenia lub decyzji.

O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. biorąc pod uwagę, że to ubezpieczona jest stroną przegrywającą.

Ubezpieczona powyższy wyrok zaskarżyła w całości, zarzucając jednocześnie:

1) naruszenie prawa materialnego, mające wpływ na wynik sprawy, mianowicie:

a) art. 11 oraz art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (dalej „rozporządzenie nr 883/2004”) poprzez jego niezastosowanie przez Sąd Okręgowy, na skutek czego ubezpieczona została niezasadnie objęta obowiązkiem ubezpieczenia na terenie RP mimo tego, że zgodnie z tym przepisem osoby, do których stosuje się powyższe rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego, a zatem wykluczone jest nakładanie przez państwa członkowskie obowiązków na osoby, do których ma zastosowanie rozporządzenie 883/2004, jeżeli na podstawie przepisów rozporządzenia podlegają systemowi zabezpieczenia społecznego innego państwa członkowskiego,

b) art. 16 ust. 1-3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (dalej „rozporządzenie nr 987/2009”) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na mylnym przyjęciu, jakoby odmienna opinia brytyjskiej instytucji ubezpieczeń społecznych (..) stanowiła podstawę dla organu rentowego do uznania podlegania ubezpieczonej polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych,

c) naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, mianowicie art. 233 § 1 i 2 k.p.c. poprzez:

- dowolną ocenę dowodu z przesłuchania w charakterze świadków Państwa B. K. i M. G.;

- dowolną ocenę dowodu z przesłuchania ubezpieczonej oraz faktyczne stwierdzenie, jakoby ubezpieczona podlegała ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, mimo braku podstaw do takiej oceny w związku z przedstawieniem przez ubezpieczoną szeregu dowodów w postaci dokumentów dołączonych do akt sprawy,

- dowolne, sprzeczne z zasadą wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i z zasadami doświadczenia życiowego uznanie, jakoby ubezpieczona nie wykazała jej podlegania pod brytyjski system ubezpieczeń społecznych, podczas gdy ze stanu faktycznego i z załączonych do akt sprawy przez ubezpieczoną dowodów wynikają wnioski odmienne.

Mając na uwadze powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania ubezpieczonej w całości i orzeczenie, że ubezpieczona nie podlega (w okresie od dnia 01.04.2011 r.) ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych oraz o zasądzenie od organu rentowego na

rzecz ubezpieczonej kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Ewentualnie apelująca domagała się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie, a to z racji nierozpoznania przez Sąd Okręgowy istoty sprawy.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i wywody prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (art. 387 § 2¹ pkt 1).

Sąd Odwoławczy w pierwszej kolejności podkreśla, iż przy rozstrzygnięciu sprawy zasadnicze znaczenie winna znaleźć zasada wyrażona w art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c., zastosowana odpowiednio w postępowaniu z zakresu ubezpieczeń społecznych. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zatem w sprawie o podleganie właściwemu ustawodawstwu strona, która wnosi o ustalenie, że chce podlegać ustawodawstwu innemu niż polskie, musi wykazać tę okoliczność, przedkładając zaświadczenie A1 wystawione przez inny kraj Unii Europejskiej, potwierdzające objęcie ubezpieczeniem społecznym w innym kraju. Jeżeli ubezpieczony takiego zaświadczenia A1 nie ma, a występuje o ustalenie innego ustawodawstwa, wówczas wszczynana jest procedura, o której mowa w art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz.U.UE nr L 284/1 z 30 października 2009 r.) w związku z działalnością zawodową wykonywaną w dwóch lub więcej państwach członkowskich (dalej: rozporządzenie nr 987/2009). Zarówno Zakład Ubezpieczeń Społecznych jak i sąd ubezpieczeń społecznych nie mają bowiem kompetencji do samodzielnej oceny stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim.

Zwrócić należy uwagę, że wobec braku dysponowania przez K. H. zaświadczeniem A1 potwierdzającym podleganie przez nią w spornym okresie ustawodawstwu brytyjskiemu konieczne było wszczęcie procedury z art. 16 rozporządzenia nr 987/2009.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy, oceniając prawidłowość zastosowania tej procedury przez organ rentowy, nie naruszył jednak art. 16 w zw. z art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz.U.UE nr L 284/1 z 30 października 2009 r.) w związku z działalnością zawodową wykonywaną w dwóch lub więcej państwach członkowskich. Przypomnieć można, że zgodnie z ust. 1 tego przepisu, osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust. 2).

Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej

kwestii (ust. 3). W przypadku, gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określane na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4).

Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego (ust. 5). Jeżeli zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, niniejszy artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, na przykład za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej (ust. 6).

W odpowiedzi na zarzuty apelacji Sąd Odwoławczy wskazuje, że poświadczenie ustawodawstwa (dokument) na formularzu A1 jest ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem i gdzie ma stałe miejsce zamieszkania (por. wyrok postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2016 r., sygn.. I UZ 14/16, LEX nr 2153430). Legitymowanie się poświadczeniem na formularzu A1 o podleganiu ubezpieczeniu społecznemu w państwie członkowskim miejsca wykonywania pracy najemnej nie może być ignorowane przy ustaleniu ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego w trybie art. 16 rozporządzenia wykonawczego. Dokument w postaci poświadczenia rejestracji w systemie ubezpieczenia społecznego innego państwa członkowskiego jest natomiast tylko dowodem zgłoszenia do ubezpieczenia, nie przesądza zaś o istnieniu ważnego tytułu do objęcia ubezpieczeniem.

Powyższe prowadzi do wniosku, że brak poświadczenia ustawodawstwa innego państwa nakłada na polską instytucję ubezpieczeniową obowiązek wszczęcia procedury ustalenia ustawodawstwa tymczasowego. W niniejszej sprawie, co jest bezsporne, ubezpieczona nie przedłożyła zaświadczenia A1. Wskazywała także, iż nie jest w stanie przedłożyć zaświadczenia wydanego przez (...), w sytuacji, gdy instytucja ta odmawia wydania takiego zaświadczenia. W okolicznościach niniejszej sprawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych zastosował się zatem do wytycznych wynikających ze wskazanych wyżej przepisów. Pismem z dnia 17 maja 2019 r. poinformował bowiem brytyjską instytucję ubezpieczeniową o ustaleniu dla ubezpieczonej ustawodawstwa polskiego. Brytyjska instytucja ubezpieczeniowa w określonym, dwumiesięcznym terminie, nie sprzeciwiła się tymczasowemu ustaleniu ustawodawstwa polskiego, nie zajęła też odmiennego stanowiska. Wnioskodawczyni do chwili wyrokowania przez Sąd I instancji, jak również na etapie postępowania apelacyjnego, nie przedłożyła dowodu, że wystąpiła do brytyjskiej instytucji z wnioskiem o uzyskanie stosownego zaświadczenia lub decyzji.

Wyjaśnić także należy, że o ustaleniu tymczasowym, może decydować instytucja danego państwa członkowskiego, ale tylko wyłącznie w zakresie ustawodawstwa własnego (w sprawach polskich o objęciu lub odmowie objęcia ustawodawstwem polskim). Natomiast ogólna dyrektywa postępowania wynikająca z art. 11 ust. 1 rozporządzenia 883/2004, nakazuje - zarówno w przypadku pojawienia się ryzyka objęcia ustawodawstwem dwóch państw członkowskich, jak i pozbawienia jakiegokolwiek ochrony socjalnej - wszczęcie procedury uzgodnieniowej (tak: K. Ś., Podleganie ubezpieczeniu społecznemu w przypadku jednoczesnego wykonywania pracy i prowadzeni działalności gospodarczej na terytorium więcej aniżeli jednego państwa członkowskiego UE, PiZS 2013, nr 11).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, Sąd Apelacyjny wskazuje, że brytyjska instytucja nie zgłosiła w terminie dwóch miesięcy sprzeciwu, tj. nie poinformowała o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii, a zatem ustawodawstwo polskie zgodnie z art. 16 ust. 3 rozporządzenia nr 987/2009 stało się ostateczne, a zatem zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 23 września 2019 roku odpowiada prawu. Tym samym, skoro brytyjska instytucja nie wystawiła

ubezpiezonej dokumentu A1, ani też nie zgłosiła w terminie 2 miesięcy od momentu poinformowania przez organ rentowy o określeniu tymczasowego ustawodawstwa mającego zastosowanie w stosunku do K. H., zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie zaistniała konieczność stosowania procedury określonej w art. 16 ust. 4 rozporządzenia nr 987/2009. Ubezpieczona nie zaferowała dowodu ubezpieczenia w Wielkiej Brytanii. Przepis art. 16 ust. 4 rozporządzenia nr 987/2009 ma zastosowanie w sytuacji istnienia rozbieżności pomiędzy instytucjami lub władzami państw członkowskich, i nie należy jej utożsamiać z sytuacją, w której pomiędzy instytucjami właściwymi istnieje zgodność co do ustalenia ustawodawstwa właściwego, lecz nie akceptuje go sam ubezpieczony. Sąd Odwoławczy zwraca uwagę, że wówczas ubezpieczony ma prawo korzystać ze środków prawnych w państwie członkowskim, w którym została wydana skarżona decyzja. Z kolei instytucja innego państwa członkowskiego jest związana ustaleniem ustawodawstwa dokonany przez inną instytucję, tak długo jak nie zostanie ono zakwestionowane. Wniosek taki można sformułować w świetle treści powoływanego art. 5 rozporządzenia 987/2009, który określa wartość prawną dokumentów i dowodów potwierdzających wydanych w innym państwie członkowskim.

Reasumując, stwierdzić należy, iż skoro ubezpieczona K. H. nie przedstawiła zaświadczenia A1 stwierdzającego podleganie ustawodawstwu brytyjskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych w spornym okresie, zaś Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo zastosował procedurę określoną w art. 16 rozporządzenia, to brak jest podstaw do zakwestionowania decyzji organu rentowego o podleganiu przez wnioskodawczynię od 1 kwietnia 2011 r. polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał wszystkie zarzuty apelującej za nieuzasadnione i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), przy czym sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Do celowych kosztów postępowania należy koszt ustanowienia zastępstwa procesowego, który w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym wynosi kwotę 240 zł, zgodnie z § 9 ust. 2 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.).

Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk Barbara Białecka Jolanta Hawryszko